

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาเจตคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนเด็กกำพร้า ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 2.1 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนของกระทรวงศึกษาธิการ
- 2.2 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนในประเทศไทย
- 2.3 หลักสูตรและยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนภาษาจีน
- 2.4 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความคิดเห็น ความพึงพอใจและความคาดหวัง
- 2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนเด็กกำพร้า
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาจีนของกระทรวงศึกษาธิการ

การจัดการการศึกษาของเอกชนนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาคนและประเทศชาติ สามารถช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาของชาติได้เป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้รัฐจึงมีนโยบายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเอกชน ได้กำหนดไว้ในกฎหมายสำคัญ คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 43 ให้การจัดการศึกษาของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วม ของเอกชน มาตรา 81 กำหนดให้รัฐต้องสนับสนุนเอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม และในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 80 ตอนหนึ่งกล่าวว่า ส่งเสริมและสนับสนุนเอกชนจัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดหลักการสำคัญประการหนึ่งของการจัดการศึกษา คือ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และได้ระบุไว้ในหมวด 5 การบริหารและจัดการศึกษา ส่วนที่ 3 การบริหารและ

จัดการศึกษาของเอกชนมาตรา 43 ให้เอกชนมีอิสระในการบริหารจัดการ โดยมีแนวปฏิบัติในการกำกับ ติดตาม ประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับของรัฐ มาตรา 45 ให้รัฐกำหนดนโยบาย และมาตรการที่ชัดเจนในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการศึกษา โดยรัฐต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน และในมาตรา 46 ยังกำหนดว่า รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ทางการศึกษาตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการเพื่อให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐาน และสามารถพึ่งตนเองได้

ในด้านการมีส่วนร่วมของโรงเรียนเอกชนในการช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาของรัฐ จากรายงานผลการประเมินการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าโรงเรียนเอกชนช่วยลดภาระงบประมาณของรัฐในการจัดการศึกษาของค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาโดยรวม เมื่อพิจารณาจากงบประมาณประจำปีของกระทรวงศึกษาธิการปี 2554 ซึ่งเท่ากับ 41,083,856,900 ล้านบาท โรงเรียนเอกชนได้ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ถึง 4,053,414,500 ล้านบาท หากพิจารณาย้อนหลัง 2 ปี (พ.ศ. 2552 – 2553) โรงเรียนเอกชนได้ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานถึง 46,185,600,900 ล้านบาท (แผนปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ)

โรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน เป็นโรงเรียนเอกชนอีกประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับของมูลนิธิหรือสมาคม และอยู่ในสังกัดกองโรงเรียนนโยบายพิเศษ สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

การเรียนภาษาจีนในประเทศไทย นอกจากจะได้รับการเรียนรู้ทางด้านภาษาแล้ว ยังได้เรียนรู้วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตแบบจีนด้วย เครื่องมือที่สำคัญที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมจีน ที่นอกจากครอบครัวแล้ว ก็คือโรงเรียนจีนหรือโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน ในปี พ.ศ. 2518 ประเทศไทยและประเทศจีนได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันขึ้น การเรียนการสอนภาษาจีนก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนเสรี ทั้งนี้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลจากหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นรัฐบาลของ นายธานินทร์กรัยวิเชียร ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรี ในปีพ.ศ. 2519 ได้วางกรอบการสอนภาษาจีนและภาษาต่างประเทศอื่นๆ ให้สอนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ทั้งที่ก่อนปีพ.ศ. 2518 โรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนสามารถจัดการสอนได้ไม่เกิน 6 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ แต่ไม่อนุญาตให้เปิดโรงเรียนสอนภาษาจีนเพิ่มใหม่ ต่อมาปีพ.ศ. 2535 ในสมัยรัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน มีมติให้โรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศได้อย่างเสรี ภาษาจีนจึงได้รับ

การยกระดับเทียบเท่าวิชาต่างประเทศอื่นๆ (สุสดี คีตวรนาฏ, 2555 :สัมภาษณ์) และเมื่อประเทศจีนมีบทบาทสำคัญในสังคมโลก ก็ทำให้รัฐบาลไทยส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างจริงจัง ในปัจจุบันนี้ ภาษาจีนถือได้ว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าภาษาอื่นๆ จากกระแสความนิยมของการเรียนภาษาจีนในประเทศไทยก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย สามารถสรุปได้ดังนี้ (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2551)

1) ความต้องการเรียนภาษาจีนมีมาก เกินกว่าที่โรงเรียนจีนจะรับได้ เห็นได้จากการเปิดสอนภาษาจีนในโรงเรียนต่างๆ ทั้งของรัฐและเอกชน หรือการส่งนักเรียนนักศึกษาไปเรียนต่อในประเทศจีน มีจำนวนนักเรียนไทยที่ศึกษาต่ออยู่ในอันดับที่ 4 รองจากเกาหลี สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น

2) ประสิทธิภาพการเรียนต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) ขาดแคลนครูผู้สอน กระทรวงศึกษาธิการต้องขอครูอาสาสมัครชาวจีนมาจากการจีนจำนวนกว่า 1,000 คน ในแต่ละปี ให้มาช่วยสอนในระดับต่างๆ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยม และอาชีวศึกษา

4) แบบเรียนที่ใช้ในประเทศไทยขาดความเหมาะสม แบบเรียนที่นิยมใช้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในระบบหรือนอกระบบ ต่างใช้แบบเรียนที่สอนนักเรียนต่างชาติในประเทศจีน

5) วิธีสอนไม่สามารถตอบสนองความสามารถของผู้เรียน ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและสนใจเรียนภาษาจีน

“โรงเรียนจีน” ถือว่าเป็นต้นแบบการเรียนการสอนภาษาจีน เนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่เปิดทำการสอนยาวนานมากกว่า 50 ปี มีนักเรียนประมาณ 93,883 คน ส่วนโรงเรียนรัฐและเอกชนเพิ่งเปิดการเรียนการสอน หลังจากที่ภาษาจีนถูกกำหนดให้เป็นหนึ่งในวิชาสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2541 ปัจจุบันมีนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 250,000 คน รวมนักเรียนที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาว่า 328,700 คน (กรุณา เลิศพุฒิภิญโญ, 2555)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนบังคับให้นักเรียนทุกคนเรียน โดยเน้นในระดับประถมศึกษา มีชั่วโมงต่อสัปดาห์อยู่ระหว่าง 5 ชั่วโมง หรือ 10 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ ความแตกต่างของชั่วโมงเรียนนี้ ขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนในโรงเรียนรัฐเน้นสอนในระดับมัธยมศึกษา เปิดวิชาภาษาจีนเป็นวิชาเลือกเสรีหรือ

กิจกรรมชุมนุมแต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนที่มีความพร้อมจะเปิดแผนการสอนให้นักเรียน เลือกเรียน โดยส่วนมากเปิดสอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

โรงเรียนเอกชนจัดการสอนภาษาจีนเช่นเดียวกับโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนแต่โรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน จัดสอนวิชาภาษาจีนตามหลักสูตรสถาบันศึกษาเช่นเดียวกับวิชาภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สำหรับโรงเรียนเอกชนสอนจัดสอนภาษาจีนเป็นวิชาเสริมและในระดับมัธยมศึกษาจัดเป็นวิชาเลือกเสรี ด้วยความแตกต่างของการให้ความสำคัญใน การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน และโรงเรียนเอกชนจัดสอนภาษาจีน ก่อให้เกิดความสูญเสียทรัพยากร กล่าวคือ การเรียนไม่มีความต่อเนื่อง เพราะโรงเรียนเอกชนจะให้ความสำคัญระดับประถมศึกษา ส่วนโรงเรียนรัฐจะเน้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียนภาษาจีนจึงขาดหายไปช่วงกลางในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งนำไปสู่การเสียเวลาต้องมาเริ่มต้นเรียนใหม่ เมื่อเปลี่ยนระดับชั้นหรือเปลี่ยนโรงเรียน นักเรียนไม่สามารถพัฒนาความรู้ต่อยอดทางการศึกษาได้อย่างต่อเนื่อง เมื่อจะเรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาก็ต้องเริ่มต้นที่ศูนย์ใหม่ทุกครั้งจึงเป็นการศูนย์เปล่า (รณพล มาสันติสุข, 2552, น.ออนไลน์)

ปัจจุบันโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีทั้งหมด 126 โรงเรียน กระจายอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย จากการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยของศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สรุปด้านบริหารจัดการในทุกๆด้าน ของโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนว่า ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนอกจากนี้แล้ว การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนปรากฏว่ามีจำนวนจำกัด

2.2 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน

ย้อนอดีต การจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาจีนในประเทศไทย เริ่มมีขึ้นในสมัยต้นรัชกาลที่ 1 ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาจีนที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ชื่อ “เกาะเรียน” ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 4 มีครูจีนในคณะมิชชันนารี ได้จัดตั้งโรงเรียนราษฎร์ สอนภาษาจีนใกล้วัดอรุณราชวราราม, ปี พ.ศ. 2451 สมาคมจงหัว ได้จัดตั้งโรงเรียนจีนชื่อ “ฮั่วเอี๊ยะ” อยู่ที่ถนนเจริญกรุง ซึ่งนอกจากจะจัดการศึกษาเพื่อลูกหลานจีนแล้ว ยังใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง (คณะปฏิวัติจีนที่สนับสนุน ดร.ซุน ยัตเซน) อบรมลูกหลานจีนให้เกิดความรู้สึกราชาตินิยมจีนด้วย ทางราชการจึงต้องเข้าไปควบคุมดูแลในระยะต่อมา โดยหลังจากการยกเลิกกิจการลง ชาวจีนจึงได้จัดตั้งสมาคมขึ้น 5 สมาคม คือ แท้จิ๋ว ฮกเกี้ยน ไหหลำ กวางตุ้ง และแคะ ร่วมมือกันจัดตั้งโรงเรียนชื่อ “โรงเรียน

จีนหมิน” สอนด้วยภาษาแต้จิ๋ว ในปี พ.ศ. 2463 ปรากฏว่ามีโรงเรียนจีนในประเทศไทย ทั้งหมด 30 โรง และมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เป็นจำนวนหลายร้อยโรงเรียน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เนื่องจากในขณะนั้นมีชาวจีนในประเทศไทยกว่า 1 ล้านคน และการควบคุมโรงเรียนไม่เข้มงวด ซึ่งปรากฏว่าโรงเรียนจีนจำนวนมากยังไม่ยอมปฏิบัติตามกฎหมาย (พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2461) เช่น ไม่ยอมมาจดทะเบียนขออนุญาตจัดตั้งให้ถูกต้อง โดยคิดว่ารัฐบาลไทยปับบังคับ และจำกัดสิทธิของพวกตน ทางราชการจึงได้เพิ่มมาตรการควบคุมโรงเรียนจีนขึ้น คือ จำกัดเวลาสอนภาษาจีนได้สัปดาห์ละ ไม่เกิน 6 ชั่วโมง และห้ามนำหนังสือที่เกี่ยวกับชาตินิยม เรื่องการเมืองเข้ามาเผยแพร่ หรือนำเข้ามาสอนนักเรียน มีโรงเรียนจีนฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามถูกสั่งปิดกิจการ จำนวน 79 โรง ต่อมาเมื่อมีพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ได้กำหนดไว้ว่า “การสอนต้องสอนเป็นภาษาไทย” วิชาใดที่โรงเรียนจะต้องสอนเป็นภาษาอื่น จะต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาในปี พ.ศ. 2500 รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยังมีนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างจริงจัง และเด็ดขาดยิ่งขึ้น จนได้มีการตรวจค้น จับกุม และสั่งปิดโรงเรียนอีกจำนวนมาก พร้อมควบคุมหลักสูตรและเวลาเรียน (พ.ศ. 2503) โรงเรียนจีนจะต้องสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และสอนภาษาจีนได้สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ในพ.ศ. 2510 นโยบายของรัฐบาลไม่อนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นมาใหม่อีกต่อไป และโรงเรียนกระทำผิดระเบียบข้อบังคับให้ปิดทันที โดยมีการปรับปรุงโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ของไทยให้มีจำนวนมากพอ เพื่อคนต่างด้าวจะได้นิยมส่งลูกหลานเข้ามาเรียนได้ ซึ่งนโยบายของรัฐบาลที่ควบคุมโรงเรียนจีนดำเนินต่อมาตามลำดับ จึงทำให้โรงเรียนจีนไม่ได้รับการพัฒนา บางแห่งจำนวนลดลงจนต้องเลิกกิจการไป โรงเรียนที่มีอยู่ด้วยคุณภาพ แม้คนจีนเองก็ไม่นิยมส่งลูกหลานของตนเองเข้าไปเรียนในโรงเรียนจีน จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2535 รัฐบาลสมัยฯ พณยานันท์ ปุณยารชุน มีนโยบายเปิดกว้างให้โรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศได้อย่างเสรี โรงเรียนสอนภาษาจีนจึงได้เริ่มมีชีวิตชีวาและฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง (กนก งานไพโรจน์, 2548)

ปัจจุบันโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนอยู่ในควบคุมของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ ลักษณะโรงเรียนทั่วไปมีสองประเภทคือ โรงเรียนที่จัดการสอนในระบบโรงเรียน เป็นโรงเรียนสาขาสามัญ เปิดสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล – ประถมศึกษาและมีมัธยมศึกษา (บางโรง) โรงเรียนประเภทนี้เป็นของนิติบุคคลตามกฎหมาย เช่น มูลนิธิหรือสมาคมจัดการสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และสอน

ภาษาจีนได้ สัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง อีกประเภทหนึ่ง คือ โรงเรียนที่จัดการสอนนอกระบบ เป็นหลักสูตรสั้นๆของโรงเรียนเอง เช่นหลักสูตรสอนภาษาจีนขั้นต้น ขั้นกลาง ขั้นสูง ส่วนใหญ่ เอกชนจะเป็นเจ้าของ ส่วนครูสอนภาษาจีนมี 2 พวก คือ ครูสอนภาษาจีนที่เป็นคนไทย และครูสอนภาษาจีนที่เป็นชาวจีน(อาสาสมัคร) จากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นต้น ซึ่งโรงเรียน เอกชนสอนภาษาจีนคณะกรรมการบริหารโรงเรียน เป็นคณะกรรมการที่เกิดจากการแต่งตั้งของ มูลนิธิหรือสมาคมที่เป็นเจ้าของโรงเรียนนั้นๆ โดยมีผู้ลงนามแทนผู้รับใบอนุญาตหรือเจ้าของ และยังมีตำแหน่งผู้จัดการและผู้อำนวยการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 สำหรับ ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น ถึงแม้ว่าโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนจะมีอิสระในการจัดการเรียนการสอน เช่นเดียวกับโรงเรียนเอกชนสายสามัญ ก็ยังประสบปัญหาต่างๆ คือขาดแคลนครูสอนภาษาจีนที่ไม่ เพียงพอกับความต้องการ กับขาดความต่อเนื่อง เพราะส่วนใหญ่จะเปิดสอนแค่ระดับประถมศึกษา และจัดเวลาเรียนอย่างน้อยเพียง 5 คาบ ต่อสัปดาห์เท่านั้น เพราะต้องสอนให้ครบ ทั้ง 8 สาระก่อน ค่อยสอนเพิ่มพิเศษเป็นสาระที่ 9 อันทำให้เกิดปัญหาทางด้านการเรียนการสอนขึ้น ปัญหาต่อไปคือ เรื่องหลักสูตรแบบเรียน เนื่องจากภาษาจีนไม่มีหลักสูตรที่ชัดเจนเหมือนหลักสูตรภาษาไทย หรือภาษาอังกฤษ หนังสือแบบเรียนก็ไม่มีครูผู้สอนจึงต้องหาหนังสือแบบเรียนที่เห็นว่าเป็น ประโยชน์ต่อนักเรียนเอง ประกอบกับนักเรียนจะต้องปรับตัวเรียนกันทั้ง 3 ภาษา คือ ไทย จีน และอังกฤษ จึงทำให้ไม่ค่อยจะได้ผลในด้านคุณภาพและประสิทธิภาพของผู้เรียน และปัญหา สุดท้ายก็คือ คุณภาพของโรงเรียนและการบริหารจัดการกับความคาดหวังในอนาคตที่จะต้อง มีมืออาชีพเป็นผู้บริหารโดยตรง และให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 3 ภาษา กับการใช้ยุทธศาสตร์ในการ ประชาสัมพันธ์โรงเรียน ตลอดจนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับโรงเรียนอื่นๆที่จะต้องมีความ เข้มแข็งมากขึ้น เหล่านี้ เป็นต้น

2.3 หลักสูตรและยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนภาษาจีน

หลักสูตรการเรียนภาษาจีน การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนจีนจะเป็น การบังคับให้นักเรียนทุกคนได้เรียนโดยเน้นในระดับประถมศึกษา มีจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ อยู่ระหว่าง 2-16 ชั่วโมง ส่วนมากสอนวันละ 1 ชั่วโมง คิดเป็น 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ความแตกต่างของชั่วโมงเรียนนี้ ขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญและการสนับสนุนของผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนจัดการในระดับประถมศึกษา และในระดับมัธยมศึกษา บางโรงเรียนได้จัดเป็น วิชาเลือกเสรี (กรรณ เลิศพุดพิชญ์ , 2555)

ส่วนในโรงเรียนรัฐเน้นการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เปิดวิชาภาษาจีนเป็นวิชาเอกเสรีหรือเป็นกิจกรรมชุมนุม แต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนที่มีความพร้อมจะเปิดเป็นแผนการเรียนให้นักเรียนเลือกเรียน โดยส่วนมากเปิดสอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

จากความแตกต่างของการให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอน แต่ละระดับชั้นของโรงเรียนต่างๆ ก่อให้เกิดปัญหาและความสูญเสียทางทรัพยากร เพราะการเรียนไม่มีความต่อเนื่อง โรงเรียนจีนและโรงเรียนเอกชน จะให้ความสำคัญในระดับประถม ส่วนโรงเรียนรัฐจะเน้นที่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียนภาษาจีนจึงขาดหายไปในช่วงการเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น นำไปสู่สูญเสียเวลาเพราะต้องมาเริ่มจันใหม่ เมื่อเปลี่ยนระดับชั้นหรือเปลี่ยนโรงเรียน นักเรียนไม่สามารถพัฒนาความรู้และต่อยอดทางการศึกษาได้

แบบเรียนภาษาจีน แบบเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน แบบเรียนที่เหมาะสมต่อวัยการเรียนรู้ จะทำให้พัฒนาการของผู้เรียนเป็นไปอย่างระบบ และสามารถสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนได้ จากผลการวิจัยแบบเรียนที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในโรงเรียนแต่ละประเภท คือ แบบเรียนชุด ฮั่นอวีเจี๋ยเฉิง (« 汉语教程 ») ซึ่งแต่งและผลิตโดยมหาวิทยาลัยปักกิ่ง สำหรับนักเรียนต่างชาติที่มาเรียนภาษาจีนในประเทศจีน โรงเรียนประเภทต่างๆ ส่วนมาก จึงนำแบบเรียนชุดนี้มาใช้สอนทั้งระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา แต่แบบเรียนชุดนี้มีข้อด้อยอยู่หลายประการ เช่น รูปแบบหนังสือไม่มีสีสันหรือรูปภาพประกอบ ที่จะดึงดูดความสนใจของนักเรียน มีเนื้อหาแบบเรียนที่ค่อนข้างยาว แต่ละบทเรียนใช้เวลาเรียนมากกว่า 5 ชั่วโมง อีกทั้งเนื้อหา กล่าวถึงวัฒนธรรมของของชนจีน และการที่ครูไทยจะอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ ต้องมีความรู้ในประเทศจีนอย่างลึกซึ้ง หรือแม้แต่อาสาสมัครชาวจีนจะอธิบายให้นักเรียนไทยก็เป็นเรื่องยาก สำหรับโรงเรียนจีนที่มีการสอนมาก่อนนั้น ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลหรือเฉียวป๋ัน (侨办) แจกฟรีแบบเรียนภาษาจีน (« 中文 ») ซึ่งข้อดีของแบบเรียนชุดนี้ คือ เนื้อหาบทเรียนสอดคล้องคุณธรรมจริยธรรม มีสีสันและรูปภาพประกอบสวยงาม เหมาะสำหรับผู้เรียนวัยเด็ก แต่แบบเรียนชุดนี้มีข้อเสีย คือ เป็นแบบเรียนที่แต่งขึ้นเพื่อให้นักเรียนสหรัฐฯ ไม่ได้สอดคล้องเรื่อง ประเทศไทยเลย ส่วนเนื้อหาก็รวบรัด ไม่มีการอธิบายหรือสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจได้ และคำศัพท์ใหม่ในบทเรียนก็อธิบายเป็นตัวอักษรและไม่มีการแปลความหมาย ทำให้นักเรียนยากที่จะเรียนแบบเรียนนี้ได้ด้วยตนเอง

จากปัญหาการเรียนภาษาจีนนี้ กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงปัญหาต่างๆ จึงร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมภาษาจีนสู่สากลแห่งประเทศจีนหรือฮั่นป๋ัน (汉办) ในการแต่งตำราชุด

สัมผัสภาษาจีน (« 体验汉语 ») ขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบเรียนชุดนี้มีข้อดีในด้าน สอดแทรกความเป็นไทย ทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์สถานที่สำคัญของไทย หรือบุคคลสำคัญของไทย ได้ด้วย ภาษาจีน เนื้อหาบทเรียนเน้นการทำกิจกรรมร่วมกัน รูปเล่มสีสันสวยงามมีภาพประกอบ มีโปรแกรมและเกมฝึกภาษา ทำให้นักเรียนได้ทดสอบความสามารถด้านภาษาด้วย และครูผู้สอน สามารถเข้าเว็บไซต์เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้แต่งตำราได้

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้ขยายอย่างกว้างขวาง ไม่จำกัด อยู่เฉพาะ “โรงเรียนจีน” ดังเช่นในอดีต โรงเรียนประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารงานโดย รัฐหรือเอกชน ก็เปิดหลักสูตรสอนภาษาจีนอย่างแพร่หลาย และได้รับความนิยมเช่นเดียวกับ ภาษาต่างประเทศอื่นๆ และนับตั้งแต่การเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างเสรีเป็นต้นมา ปรากฏ ว่ายังไม่มีการทำหลักสูตรภาษาจีนที่เป็นมาตรฐานขึ้นมาเลย แต่ละโรงเรียนก็จัดทำหลักสูตรกันเอง ภายในกรอบกว้างๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ การจัดการเรียนการสอนแต่ละชั้นก็ขาดความ ต่อเนื่อง โรงเรียนบางแห่งสอนระดับชั้นประถมศึกษา บางแห่งสอนระดับชั้นมัธยมศึกษา จะเริ่มหรือหยุดก็แล้วแต่ความพร้อมของแต่ละโรงเรียน ซึ่งทั้งหมดนี้เพียงเพื่อต้องการตอบสนอง กระแสนิยมการเรียนภาษาจีน โดยขาดการจัดระเบียบและแบบแผนที่ดีเสียก่อน

กระทรวงศึกษาโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตระหนักถึง ความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว ได้กำหนดยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน และเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในสังคม เศรษฐกิจความรู้ โดยมีแผนและเป้าหมายที่จะให้ประชาชนไทยอย่างน้อย 500,000 คน มีความรู้ ภาษาจีน สามารถสื่อสารแสวงหาความรู้และใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ ได้ มีสถานศึกษาเปิดสอนภาษาจีนมากขึ้นทุกระดับ และในปี 2555 สถานศึกษาระดับขั้นพื้นฐานทุก แห่งจะเปิดสอนภาษาจีนในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 สำคัญของยุทธศาสตร์ส่งเสริมมา การเรียนการสอนภาษาจีน ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ 1 รณรงค์สร้างความตระหนักและส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ ในการ ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาจีนอย่างกว้างขวาง โดยจัดทำแผนยุทธศาสตร์ระยะเร่งด่วน และระยะปาน กลางเพื่อส่งเสริมการเรียนภาษาจีนอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมให้กลุ่มเป้าหมายหลัก คือ นักเรียน นักศึกษา และผู้อยู่ในวัยแรงงานสามารถใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้

ยุทธศาสตร์ที่ 2 จัดทำมาตรฐานหลักสูตรและทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในแต่ละระดับ และแต่ละประเภทของการศึกษา เพื่อให้สถานศึกษาแต่ละประเภท แต่ละระดับ ปรับใช้ให้สอดคล้องกับความต้องการ ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถึงระดับอุดมศึกษา รวมถึงกำหนดการใช้อักษรจีนตัวย่อในหลักสูตร

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมและพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยให้มีคุณภาพและมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ โดยร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการของจีน จัดทำหนังสือเรียนที่สอดคล้องกับหลักสูตรไทย และจัดหาสื่อการเรียนภาษาจีนที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับมาตรฐานหลักสูตรในระยะเริ่มแรก และระยะต่อมา จะส่งเสริมให้สำนักพิมพ์ในประเทศไทยผลิตหนังสือเรียนและสื่อความรู้เอง หรือผลิตหนังสือร่วมกับสำนักพิมพ์ในสาธารณรัฐจีน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 วางระบบพัฒนาครูสอนภาษาจีนในระยะสั้นและระยะยาวให้ได้มาตรฐานโดยเริ่มจากการสำรวจสภาพปัจจุบันและข้อมูลเกี่ยวกับครู ความต้องการของครูที่ต้องการพัฒนาในระดับต่างๆ และจัดทำฐานข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาครูเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐาน และระยะต่อมาจะกำหนดมาตรฐานครู โดยเทียบเคียงและปรับใช้ระบบการอบรมและการทดสอบมาตรฐานการสอน ซึ่งเป็นมาตรฐานครูสอนภาษาจีนของสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่สอนภาษาจีนให้แก่ชาวต่างประเทศ กำหนดระดับความรู้ขั้นต่ำของครูสอนภาษาจีนโดยใช้ HSK (Hanyu Shuipingkaoshi) ไม่ต่ำกว่ากว่าระดับ 5 สำหรับครูที่สอนประถมศึกษา รวมทั้งพัฒนาครูประจำการครูสอนภาษาจีนอย่างสม่ำเสมอ เช่น การสนับสนุนทุนการศึกษาต่อ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน สำหรับครูไทยที่มีผลการศึกษาดีเด่น รวมทั้งส่งเสริมการผลิต และสร้างแรงจูงใจแก่บุคลากรรุ่นใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ 5 ส่งเสริมความร่วมมือและสร้างเครือข่าย เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย โดยทำการ mapping โรงเรียนที่สอนภาษาจีนในประเทศไทยเพื่อกำหนดพื้นที่ และควรให้การสนับสนุนส่งเสริมเป็นกรณีพิเศษ สร้างเครือข่ายที่เข้มแข็ง ระหว่างสถานศึกษาและสถานศึกษาระดับต่างๆ เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา เพื่อช่วยเหลือและพึ่งพากันและกันในเรื่องครูผู้สอน หลักสูตร สื่อการเรียนการสอน การประเมินผล ฯลฯ และร่วมมือกับสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย เพื่อแสวงหาความร่วมมือในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย

2.4 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความคิดเห็น ความพึงพอใจและความคาดหวัง

(1) ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็น (Opinion) หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลดังกล่าวมีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้นการวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น

การใช้ความคิดเห็นเป็นตัวอย่างบ่งชี้ถึงเจตคติของแต่ละบุคคลนั้น ต้องยอมรับว่า อาจมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นได้ ถ้าบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็น ไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง แต่อย่างไรก็ตามความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นนั้นเป็นลักษณะธรรมชาติของการวัดทั่วไป

นันแนลลี่ (Nunnally, 1959) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า ทั้งความคิดเห็นและทัศนคตินั้น เป็นเรื่องของการแสดงออกของแต่ละบุคคลต่อประชาชนทั่วไป ต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงออกทางความคิดเห็นในโลกที่เกี่ยวกับตัวเขา และความคิดเห็นนั้นยังจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความเห็นและความรู้ ในขณะที่ทัศนคตินั้นใช้มากในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกและความชอบพอ

สุชา จันทรเอม (2557, น.8) กล่าวถึงความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคล แต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเท่ากับทัศนคติ คนเราจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และความคิดเห็นจะเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520, น.3) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นการแสดงออกทางด้านทัศนคติอย่างหนึ่ง แต่การแสดงความคิดเห็นมักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ และเป็นส่วนที่พร้อมจะมีปฏิกิริยาต่อสถานการณ์ภายนอก นอกจากนี้ เรืองเวทย์ แสงรัตน (2522, น.20) ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยการพูดหรือเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม

จึงสรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความเชื่อและการตัดสินใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาศัยพื้นฐานความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ในขณะนั้นเป็นพื้นฐาน ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละบุคคล อาจเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นได้

(2) ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า “พึง” หมายถึง สิ่งที่ควรจะเป็นการยอมตามความจำเป็น คำว่า “พอใจ” หมายถึงความถึงควรแก่ความต้องการเต็มที่เท่าที่จำเป็นสนใจ

กิลเมอร์ (Gilmer, 1975) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผลของทัศนคติต่างๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงาน

ออสแคมป์ (อ้างถึงในอรรถวรรณ เมฆทัศน์, 2543) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ 3 นัย คือ

1. ความพึงพอใจ หมายถึง สถานการณ์ที่เป็นผลจากการปฏิบัติจริงได้เป็นไปตามที่บุคคลคาดหวังไว้

2. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความสำเร็จที่เป็นไปตามความต้องการ

3. ความพึงพอใจ หมายถึง การทำงานได้เป็นไปตามหรือสนองต่อคุณค่าของบุคคล

อัญพร มาจำ (2543) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้นๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับระดับความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นๆ สามารถตอบสนองต่อความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

ทิพฟินและแมคเคอร์มิก (อ้างถึงในลดาวัลย์ทรัพย์อยู่, 2543) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์ และแรงจูงใจและพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

วิรุฬ พรรณเทวี (2542) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะมีความคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย

ขยยุทธ สิมมา (2542) ได้ให้คำจำกัดความว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึงความรู้สึกที่ดีเจตคติที่มีต่อการปฏิบัติงานและการที่บุคคลปฏิบัติงานด้วยความสุขจนเป็น

ผลให้การทำงานนั้นให้ประสบผลสำเร็จสนองนโยบายและบรรลุลักษณะประสงคฺ์ขององค์กร ดังนั้น ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคคลจึงจำเป็น และมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องสร้างให้เกิดบุคลากรให้ได้โดยเฉพาะกับครูซึ่งเป็นบุคลากรที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้เด็กนักเรียนเป็นคนที่มีคุณภาพเพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความก้าวหน้า

อุทัย พรหมสุดใจ (2545) กล่าวว่าความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจจะเป็นไปในเชิงประเมินค่าความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ

กาญจนา อรุณสอนศรี (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนและต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

กู๊ด (Good, 1973) ได้กล่าวว่าความพึงพอใจหมายถึง สภาพคุณภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น

คอตเลอร์ (Kotler, 2000) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลเมื่อได้รับความสุขหรือความผิดหวัง ซึ่งเกิดการเปรียบเทียบการรับรู้กับความคาดหวังในผลลัพธ์ของสิ่งที่ต้องการ ถ้าการรับรู้ต่อสิ่งที่ต้องการกับความคาดหวังถูกค่าจะเกิดความพึงพอใจ

ดังนั้นความหมายของความพึงพอใจ ซึ่งสรุปได้ว่าความพึงพอใจคือสิ่งที่ควรจะเป็นไปตามความต้องการความพึงพอใจจึงเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับอาจจะมากหรือน้อยก็ได้และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบแต่ถ้าเมื่อใดสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่พึงพอใจแต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

(3) ความหมายและ ทฤษฎีของความคาดหวัง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540, น.18) ได้กล่าวถึงความคาดหวังของผู้รับบริการว่า เมื่อผู้รับบริการมาติดต่อกับองค์กรหรือธุรกิจบริการใดๆ ก็มักจะคาดหวังว่าจะได้รับ

การบริการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องรับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับความคาดหวังพื้นฐาน และรู้จักสำรวจความคาดหวังเฉพาะของผู้รับบริการ เพื่อสนองบริการที่ตรงกับ ความคาดหวัง ซึ่งจะทำให้ผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจ หรืออาจเกิดความประทับใจขึ้นได้หากการบริการนั้นเกินความคาดหวัง

แนวคิดในการอธิบายความคาดหวังของ Rotter (อ้างถึงใน สุริย์กาญจนวงศ์, 2549) แบ่งเป็น 2 ประการ คือความคาดหวังเฉพาะกับความคาดหวังทั่วไป ซึ่งความคาดหวังเฉพาะ (Specific Expectancies) สะท้อนให้เห็นประสบการณ์ที่ได้รับจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในอดีตกับความคาดหวังทั่วไป (Generalized Expectancies) ซึ่งเป็นผลรวมของประสบการณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกันหรือเกี่ยวข้องกัน

ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) ของวิกเตอร์วรูม (Vroom, 1964) มีองค์ประกอบของทฤษฎีที่สำคัญคือ Valence หมายถึง ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์ Instrumentality หมายถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะไปสู่ความพึงพอใจ Expectancy หมายถึง ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้นๆบุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้น จึงพยายามดิ้นรนแสวงหาหรือกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วก็ตามความคาดหวังของบุคคลจะได้รับความพึงพอใจขณะเดียวกันก็คาดหวังในสิ่งที่สูงขึ้นเรื่อยๆ

พาราสุมาน, ไชธเมอล และ แบร์รี (Parasuraman , Zeithmal & Berry. 1988) ได้ระบุถึงปัจจัยหลักที่มีผลต่อความคาดหวังของผู้รับบริการแบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้แก่

1. การได้รับการบอกเล่า คำแนะนำจากบุคคลอื่น
2. ความต้องการของแต่ละบุคคล
3. ประสบการณ์ในอดีต
4. ข่าวสารจากสื่อ และ จากผู้ให้บริการ
5. ราคา

สรุปได้ว่า ความคาดหวัง คือความรู้สึกความต้องการที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไปจนถึงอนาคตข้างหน้า เป็นการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะมากระทบต่อ การรับรู้ของเรา โดยใช้ประสบการณ์การเรียนรู้เป็นตัวบ่งบอก

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนเต็กก่าคุณธรรม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของสถานศึกษา

1. ชื่อโรงเรียนเต็กก่าคุณธรรม 春彭德教青华公学

TEKKADARUNTHAM SCHOOL

2. ที่ตั้ง 100 ถนนบูรณะเจริญ หมู่ที่ 2 ตำบลชุมแพ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น รหัสไปรษณีย์ 40130 โทรศัพท์ 043-386177 โทรสาร 043-312625-6

E-mail : tekkadaruntham@hotmail.com สังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 5

เขตตรวจ สำนักงานบริหารยุทธศาสตร์และบูรณาการการศึกษาที่ 7

3. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจสังคม ชุมชนบริเวณโรงเรียนประวัติโรงเรียน

1.1 สภาพสังคมของชุมชนรอบบริเวณโรงเรียน มีลักษณะเป็นร้านค้าอาคารพาณิชย์ ชุมชนหมู่บ้าน มีประชากร 15,000 คน บริเวณใกล้เคียงโดยรอบโรงเรียน ได้แก่ พุทธสมาคม “เต็กก่า” จิแซเกาะ โรงเรียนชุมแพชนูปถัมภ์ และวัดบุญบาลประดิษฐ์

1.2 สภาพเศรษฐกิจของชุมชน คือ ค้าขาย ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ประเพณีศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป คือ ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีบุญเดือน 9 ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา, ประเพณีไหว้พระจันทร์ ประเพณีกินเจเดือนเก้า ฯลฯ

1.3 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 อาชีพหลัก คือ เกษตรกร ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ฐานะทางเศรษฐกิจ/รายได้โดยเฉลี่ยต่อครอบครัว ต่อปี 40,000 บาท

4. ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนเต็กก่าคุณธรรมดำเนินการก่อตั้งโดยพุทธสมาคมเผยแผ่คุณธรรม เต็กก่าจิแซเกาะ ได้ขออนุญาตให้ใช้อาคารโรงเจ จิแซเกาะ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ใช้เป็นอาคารเรียน เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2547 และได้รับอนุญาตให้ตั้งเป็นโรงเรียน เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2547 ในระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงอนุบาล 3

ในปีการศึกษา 2550 ได้รับอนุญาตให้ขยายชั้นเรียนถึงระดับประถมศึกษา ในช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) และเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2550 ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนระดับชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

ในปีการศึกษา 2551 ซึ่งผู้ที่จบการศึกษาไปแล้วสามารถสอบเข้าเรียนต่อในโรงเรียนชั้นนำได้ทั้งหมด

โรงเรียนเต็กก่าธรรม เปิดสอนระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื้อที่ 5 ไร่ 1 งาน 22 ตารางวา ปัจจุบันมีอาคารเรียน 4 หลัง 30 ห้องเรียน พร้อมบุคลากรผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา และอุปกรณ์การศึกษาที่ทันสมัยครบถ้วน

โรงเรียนเต็กก่าธรรม จัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปี 2554 ของกระทรวงศึกษาธิการ และจัดการเรียนการสอนตามโปรแกรม เซฟ (C.E.P. = Chinese, English, Program) ได้ใช้นวัตกรรมใหม่ทางการศึกษา คือ การสอน 3 ภาษา โดยมุ่งเน้นภาษาสู่ความเป็นเลิศ ทั้งภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ และพัฒนาการเรียนการสอน ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ปัจจุบันมีนักเรียนทั้งหมด 356 คน บุคลากรครู 21 คน ครูอาสาสมัครจากประเทศจีน 3 คน นักการภารโรง 1 คน คนขับรถ 2 คน แม่บ้าน 3 คน มีรถร่วมรับส่งนักเรียน 6 คัน การจัดการเรียนการสอนมุ่งพัฒนานักเรียน ตามวิสัยทัศน์พันธกิจ และเป้าประสงค์ ที่วางเอาไว้อย่างชัดเจน

เครื่องหมายประจำโรงเรียน วงกลมล้อมรอบรูปสามเหลี่ยม วงกลม หมายถึง การพัฒนาการศึกษาแก่เยาวชนในท้องถิ่น สามเหลี่ยม หมายถึง การศึกษาที่เน้น 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ

อักษรย่อชื่อโรงเรียนเด็กกำพร้าคุณธรรม คือ อักษร “ด.ธ” เด็ก หมายถึง คุณธรรม ก้า หมายถึง การสอน

สีประจำโรงเรียน เขียว – เหลือง สีเขียว หมายถึง ความเจริญก้าวหน้า สีเหลือง หมายถึง คุณธรรม

ต้นไม้ประจำโรงเรียน	ต้นบาร์มี
ดอกไม้ประจำโรงเรียน	ดอกบัว
พระพุทธรูปประจำโรงเรียน	พระปัญญานันทมุนี
ปรัชญาโรงเรียน	คุณธรรม นำปัญญา
คติพจน์	การศึกษา คือ ชีวิต
อัตลักษณ์ของสถานศึกษา	โรงเรียนคุณธรรม ก้าวนำ 3 ภาษา

5. จำนวนครู บุคลากรทางการศึกษา บุคลากรอื่นๆ นักเรียน
(สำรวจ ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2556)

ประเภท	ปีงบประมาณ		คาดการณ์ ปีงบประมาณ
	2555 (คน)	2556 (คน)	2557 (คน)
ผู้อำนวยการ/ครู	16	19	21
บุคลากรทางการศึกษา	5	7	7
บุคลากรอื่น	7	7	7
นักเรียนรวมทั้งโรงเรียน	255	356	400

6. แสดงคุณสมบัติทางการศึกษาของผู้บริหาร ครู

ระดับการศึกษา	ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ		
	มี (คน)	ไม่มี (คน)	รวม (คน)
ปริญญาเอก	-	-	-
ปริญญาโท ป.บัณฑิต (บริหารการศึกษา)	1	-	1
ป.บัณฑิต(วิชาชีพครู)	2	-	2
ปริญญาตรี	17	-	17
ต่ำกว่าปริญญาตรี	6	-	6
รวมทั้งโรงเรียน	26	0	26

ส่วนที่ 2 วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และอัตลักษณ์ ของสถานศึกษา

1. วิสัยทัศน์ (Vision)

โรงเรียนเต็กล่าวคุณธรรม จัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มีความรู้ตามหลักสูตร นักเรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ ทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคมพัฒนาภาษาสู่ความเป็นสากล ร่วมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รักสถานศึกษา และวัฒนธรรมของท้องถิ่น ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2. พันธกิจ (Mission)

1. จัดกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ
 2. จัดกระบวนการเรียนรู้สู่คุณภาพและมาตรฐาน
 3. จัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม
 4. จัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน
 5. จัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ร่มรื่น น่าอยู่ เกิดความประทับใจ รักสถาบัน
- มีแหล่งเรียนรู้สื่อสารเทคโนโลยีเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้
6. จัดกิจกรรม ส่งเสริมเอกลักษณ์ไทย
 7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชน มีความรู้ ความเข้าใจ และมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของโรงเรียน

3. อัตลักษณ์ของสถานศึกษา โรงเรียนคุณธรรมก้าวหน้า 3 ภาษา

4. ตัวชี้วัด เป้าหมาย ของปีการศึกษา 2556

จำนวนตัวบ่งชี้ มาตรฐานการศึกษาที่มีผลการประเมินคุณภาพภายในเพิ่มขึ้น

ร้อยละของวิชาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 วิชาหลักเพิ่มขึ้น

ร้อยละของครูที่มีใบประกอบวิชาชีพทางการศึกษา

ร้อยละของครูที่สอนตรงตามวิชาเอก/โท หรือได้รับการอบรม

ร้อยละของผู้เรียนที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษา

กำหนด

ร้อยละของผู้เรียนที่สามารถสื่อสารภาษาจีนได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

ร้อยละผู้เรียนปฐมวัย มีพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ร่างกาย สังคม อารมณ์ จิตใจ และ

สติปัญญาเหมาะสมกับวัย

5. หลักสูตรภาษาจีนระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2541

ในยุคแห่งสังคมข่าวสารภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นและสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ภาษาจีนเป็นอีกภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารอย่างกว้างขวาง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงตระหนักในความจำเป็นและเห็นความสำคัญของภาษาจีน จึงเห็นควรปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถติดต่อสื่อสาร รับข่าวสาร พัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

แนวการจัดประสบการณ์วิชาภาษาจีนประถมศึกษา พุทธศักราช 2541 มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้สื่อภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลาย สามารถเข้าสู่สังคมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสม โดยการกำหนดแนวการจัดประสบการณ์ 6 ปี กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐาน กรอบเนื้อหา รูปแบบภาษา คำศัพท์กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญและกระบวนการวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับโรงเรียนหรือผู้เรียนที่จะเลือกภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่ง นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่ง (กรุณา เลิศพุทธิภิญโญ, 2555)

หลักสูตรภาษาจีนระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2541 แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาจีนระดับเตรียมพร้อม จัดสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาษาจีนระดับอ่านออกเขียนได้ จัดสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 – 4 และภาษาจีนระดับพื้นฐานประถมศึกษา จัดสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 แนวการจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์และบรรยากาศการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจีนมากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย ภาษาจีนระดับเตรียมความพร้อม เน้นความสามารถในการฟัง พูด โดยจัดกิจกรรมที่สนุกสนานเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับภาษาจีนและเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ส่วนภาษาจีนระดับอ่านออกเขียนได้จัดกิจกรรมที่ผสมผสาน การสะกดศัพท์อักษร* การอ่านและเขียน สำหรับภาษาจีนระดับพื้นฐานประถมศึกษาจัดกิจกรรมโดยมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและความเหมาะสมกับสถานการณ์

การวัดประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับเตรียมความพร้อม และระดับอ่านออกเขียนได้ มุ่งประเมินภาคปฏิบัติและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน ส่วนระดับพื้นฐานประถมศึกษา

หมายเหตุ. ** สัทอักษรเป็นเครื่องหมายแทนเสียงในการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เมื่อสะกดคำแล้วจะได้เสียงคำอ่านภาษาจีน

เน้นการวัดความสามารถโดยรวมในการใช้ภาษาจีนและวัดประเมินผลทั้งทางด้านความรู้ การปฏิบัติและเจตคติ ประเมินความก้าวหน้าในการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบกระบวนการทำงานและผลการทำงานด้วยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่าการศึกษาค้นคว้าคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาจีนนั้นมีความแตกต่างที่หลากหลายประการด้วยซึ่งตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ความคิดเห็นหรือแนวคิดของผู้ปกครองนักเรียนแตกต่างกันนั้นน่าจะมาจาก

ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจ หรือภูมิหลังของผู้ปกครองนักเรียนนั่นเองผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารจัดการให้ครู นักเรียนผู้ปกครอง เกิดความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาจีนและการบริหาร โรงเรียน เพราะต้องเอาใจใส่กระตือรือร้นส่งเสริมสนับสนุนประสานความร่วมมือในทุกฝ่ายก่อให้เกิดคุณภาพและเป็นที่ยอมรับประสงคของผู้ปกครองนักเรียน ควรให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน การให้บริการอย่างรวดเร็วการให้ข้อมูลข่าวสาร ประสานกับทุกฝ่ายเพื่อให้จัดการเรียนการสอนให้ได้คุณภาพ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรุณา เลิศพุทธิภิญโญ (2543) ได้ศึกษาถึงเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนนานาชาติ อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา เพื่อ

(1) ศึกษาเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนการสอนของโรงเรียนเอกชนในด้านภาษาจีน

(2) เพื่อศึกษาเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อภาษาจีนในด้านประโยชน์ความสำคัญและความจำเป็นในการดำเนินการด้านอาชีพ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่าผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่มีฐานะเป็นบิดา- มารดา เป็นผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษามากที่สุด มีอายุระหว่าง 30 – 40 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและอาชีพรับราชการ เหตุผลในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเพราะโรงเรียนมีชื่อเสียงด้านการเรียนดี บุตรคนต่อไปจะให้เรียนในโรงเรียนอีกความสามารถด้านภาษาจีนของผู้ปกครอง อ่าน- เขียน- พูด – ฟัง ไม่ได้เลย มีความประทับใจโรงเรียนในเรื่องระเบียบวินัยและความสะอาด และเห็นว่าโรงเรียนควรปรับปรุงการเรียนการสอน

ของครู กลุ่มวิชาควรเน้นมากที่สุด คือ กลุ่มทักษะ (คณิตศาสตร์ – ภาษาไทย)และกิจกรรมที่ผู้ปกครองเข้าร่วมมากได้แก่กิจกรรมวันแม่

ผู้ปกครองเห็นว่าการเรียนการสอนภาษาจีนมีประโยชน์ และความจำเป็นอยู่ใน “ระดับปานกลาง” และมีความสำคัญต่อการดำเนินการด้านอาชีพ ต่อการเรียนเสริมสร้างเพื่อเป็นพื้นฐานเรียนในด้านอาชีพ และเห็นว่าการเรียนภาษาจีนมีผลกระทบต่อความมีวินัย – สติปัญญาของนักเรียนต่อความมั่นคงการปกครองของสังคมใน “ระดับปานกลาง”

เจตคติด้านที่ผู้ปกครองเห็นอยู่ใน “ระดับมาก” คือด้านบริหารจัดการ และเห็นว่าโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีน ผู้บริหารของโรงเรียนควรมีวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษา ในด้านวิชาการทั้งภาษาไทยและภาษาจีนอยู่ในระดับดี

ศูนย์จีนการศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2551) ได้รายงานการวิจัย เรื่องการเรียนการสอน ภาษาจีนในประเทศไทยระดับประถมและมัธยมศึกษา พบว่า ในแง่มุมมอง ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารโรงเรียน สรุปได้ว่า ด้านหลักสูตรแบบเรียนมีมาตรฐานเหมาะสมกับนักเรียนไทย มีความต่อเนื่องเป็นระบบกำหนดชั่วโมงเรียนภาษาจีนเพิ่มในแต่ละระดับชั้น มีการจัดสอนวัดผลสอบวัดผลความรู้ทางภาษาจีนที่มีลักษณะเดียวกันทั่วประเทศ จัดทำข้อสอบที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาจีน ด้านหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีน ควรทำหลักสูตรและแผนการสอนระดับชาติ ให้หลักสูตรมีความเหมาะสมกับช่วงชั้นต่อเนื่อง มีมาตรฐาน ให้ภาษาจีนเป็นหนึ่งวิชาสอบเข้าเรียนต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการเรียนที่เป็นแกนกลางมีมาตรฐานและสื่อที่ได้ผล ต้องการแบบเรียนที่มีคำอธิบายเป็นภาษาไทย แก้ปัญหาการใช้อักษรตัวเต็ม-ย่อ ส่งเสริมให้มีการสอบ HSK กว้างขวางยิ่งขึ้น สร้างกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาตนเอง จัดค่ายอบรมภาษาจีนลดความแตกต่างของความรู้พื้นฐานของนักเรียน ควรมีการรวบรวมคำศัพท์ที่ระดับชั้นความรู้ด้านการบริหารจัดการควรกำหนดชั่วโมงเรียน ให้เหมาะสมและต่อเนื่อง สนับสนุนการเรียนการสอนภาษาจีนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง จัดระเบียบการเลือกแผนการเรียนตามความสนใจของนักเรียนเตรียมความพร้อมของโรงเรียนในการเปิดสอนภาษาจีนเป็นต้น

เมฆม สอดส่องกฤษ (2553) ได้แสดงความคิดเห็น ในงานวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่า การเรียนการสอนภาษาจีนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีมานานแล้ว แต่เริ่มมีความตื่นตัวศึกษาในระยะไม่กี่ปีมานี้ ตามบทบาทของประเทศจีนในสังคมโลกปัจจุบันพบว่าการศึกษาภาษาจีนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้เรียนและ

ผู้สอนยังประสบปัญหาและประการ อันได้แก่ ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนทรัพยากรบุคคล ทุนทรัพย์ตำราและแหล่งค้นคว้า รวมถึงปัญหาการเรียนรู้อาษาของตัวนักศึกษาเอง และประเด็นที่สำคัญ คือ ขาดการสนับสนุนที่แท้จริงอย่างจริงจังและต่อเนื่อง บุคคลผู้ทำงานด้านภาษาจีน มีจำนวนไม่มาก เมื่อเทียบกับความต้องการของผู้เรียนอันทำให้ผู้เรียนต้องกระตือรือร้น ขวนขวายหาความรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยแหล่งข้อมูลสารสนเทศ อินเทอร์เน็ตเป็น อีกแนวทางหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถสืบค้นข้อมูลได้เป็นอย่างดี ซึ่งการพัฒนาระบบการเรียนรู้อาษาจีน อินเทอร์เน็ตของประเทศจีนมีการพัฒนาในทางที่ดีมาก ผู้เรียนนอกจากจะได้ความรู้จากการสืบค้น ข้อมูล ทางอินเทอร์เน็ตแล้วยังเป็นการฝึกฝน ความชำนาญ ด้านภาษาจีนไปในตัวด้วย

กรุณา เลิศพุทธิภิญโญ (2555) ได้ศึกษาถึงสภาพปัญหาการบริหารโรงเรียนเอกชนสอน ภาษาจีนในประเทศไทย และเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน วิธีการ วิจัยมี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย (1) ศึกษาวิเคราะห์เอกสาร กรอบแนวคิด 7s ของ Mc Kinsey แผนการศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2549 มาตรฐานการประเมินภายนอกของ สมศ. (2) สัมภาษณ์ผู้บริหารเลือกแบบเจาะจง และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการบริหาร โรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน จำนวน 8 คน เพื่อพัฒนารูปแบบตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ (3) การยืนยันรูปแบบ โดยการจัดประชุมสนทนากลุ่มอย่างเข้มข้น เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 19 คน ตรวจสอบยืนยันความถูกต้องของรูปแบบตามสมมุติฐานและปรับปรุงรูปแบบการบริหารโรงเรียน เอกชนสอนภาษาจีนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น (4) นำรูปแบบที่ได้รับการตรวจสอบยืนยันความ ถูกต้อง สามารถนำไปปฏิบัติได้จากผู้เชี่ยวชาญ ในขั้นที่ 3 ไปทดลองปฏิบัติการบริหารจริง กับ โรงเรียนอัสสัมชัญวิทยาลัย โรงเรียนลิ้นหมื่น และโรงเรียนบุญญูวิทยาการ ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ผลการทดลองพบว่า รูปแบบมีความเหมาะสมมีประโยชน์และมีความเป็นไปได้ สามารถนำไปสู่คุณภาพโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนต่อไป

ผลการวิจัยรูปแบบการบริหารโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน มี 7 องค์ประกอบ คือ (1) กลยุทธ์ในการพัฒนาสถานศึกษา (2) กลยุทธ์ในการจัดโครงสร้างสถานศึกษา (3) ระบบที่ใช้ใน การบริหารโรงเรียน (4) รูปแบบการบริหารของผู้บริหาร (5) ทักษะที่จำเป็นต่อการบริหาร (6) วิสัยทัศน์ร่วมของบุคลากรในสถานศึกษาและ (7) การเลือกบุคลากรในการร่วมปฏิบัติงานใน สถานศึกษา โดยมีขั้นตอนประกอบด้วย (1) ศึกษาวิเคราะห์เอกสาร กรอบแนวคิด 7s (2) สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนที่ได้เลือกแบบเจาะจง (3) การยืนยันรูปแบบ โดยการจัดประชุมสนทนากลุ่มอย่างเข้มข้น (4) นำรูปแบบที่สมบูรณ์ได้จากการตรวจสอบยืนยัน

ความถูกต้อง ไปทดลองปฏิบัติการบริการกับโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน และ (5) นำรูปแบบที่ได้จากการทดลองในขั้นที่ 4 ปรับปรุงและเขียนรายงาน โดยพบว่ารูปแบบ มีความเหมาะสม มีประโยชน์ มีความเป็นไปได้ มีความสมบูรณ์ ถูกต้อง และจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนให้มีคุณภาพได้